

Φτάνει μια ματιά

[Θρησκεία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Ο άγρυπνος οφθαλμός εξάγνισε τον νου, ενώ ο πολύς ύπνος πώρωσε την ψυχή» (άγιος Ιωάννης της Κλίμακος).

Πολλοί οι πειρασμοί των ματιών μας σήμερα. Ο πολιτισμός μας ζητά να μας κάνει να επιλέγουμε να βλέπουμε με τον τρόπο που ο ίδιος θεωρεί την ζωή. Να κοιτούμε τον άλλο όχι στο πρόσωπο, αλλά να τον περιεργαζόμαστε και να χτίζουμε λογισμούς αντικειμενοποίησής του. Δηλαδή να υπάρχει για να τον χρησιμοποιήσουμε, από την ηδονή της μιας στιγμής, όσο κρατά η ματιά δηλαδή, μέχρι το συμφέρον που μας κρατά προσκολλημένους σ' αυτόν. Κι όμως, θα μπορούσε η ματιά μας να γίνει αφορμή ενσυναίσθησης, να δούμε όχι το πώς είναι, αλλά το τι είναι ο άλλος. Τι νιώθει στην ψυχή του και ποια είναι η διάθεσή του, για να του δείξουμε την αγάπη, να του πάρουμε την πληγή, να τον συγκλονίσουμε, αλλά και να συγκλονιστούμε μέσα από την κοινωνία μαζί του.

Όμως ο οφθαλμός μας μπορεί να διαθέτει και μian άλλη εγρήγορηση: την πνευματική. Να παραμένει άγρυπνος, ώστε να βλέπει τα παιχνίδια των λογισμών που σχηματίζονται μέσα μας, με την βοήθεια των παθών μας, τα οποία γεννούν επιθυμίες εκπλήρωσης και κορεσμού τους, όπως επίσης και με την συνδρομή του διαβόλου, ο οποίος, διά των δαιμονικών του επιδράσεων, αγγίζει τους λογισμούς και τους φλογώνει, ώστε τα πάθη μας να αποκτούν ένταση. Κι έτσι, ο νους που δεν βλέπει, ο νους που κοιμάται πνευματικά, κρατά την ψυχή κλειστή, πωρωμένη, αδύναμη να διαπιστώσει, να κρίνει ή να απορρίψει την καταιγίδα που έρχεται εντός μας κάθε στιγμή. Διότι οι λογισμοί μοιάζουν με άνεμο δυνατό, με βροχή που ξεσηκώνει τον μέσα κόσμο μας και δεν τον αφήνει να πορευτεί κατά τον στόχο του. Συχνά, οι λογισμοί διαμορφώνουν τον στόχο μας, το νόημα της ζωής μας.

Πνευματική εγρήγορηση όμως σημαίνει επίγνωση ότι οι λογισμοί μας δεν μπορεί να είναι πάντοτε υγιείς. Ότι εύκολα μας κάνουν να γλυκαινόμαστε και να χάνουμε τον έλεγχο του εαυτού μας, ενώ ο νους μας ασχημίζει, διότι δεν μας αφήνει να δείξουμε και να ζήσουμε το πρόσωπο για το οποίο πλαστήκαμε, τα στοιχεία με τα οποία προικιστήκαμε: την αγάπη, την ελευθερία, την δημιουργικότητα, την συνείδηση της διαφορετικότητας, τον έλεγχο επάνω στον εαυτό μας και τον κόσμο όχι για να υπερηφανευθούμε εγωιστικά, αλλά για να ζήσουμε την χαρά να είμαστε δυνατοί πνευματικά.

Αυτό το ήθος του άγρυπνου οφθαλμού ίσως είναι ό,τι κυρίως λείπει από την ανατροφή των παιδιών μας, όπως επίσης και από την παιδεία των νεώτερων και

των μεγαλύτερων. Δεν διασώζεται η δημοκρατία αν ο άνθρωπος δεν κρίνει τις ιδέες και τις στάσεις που τον κάνουν αυτάρκη, υπερήφανο, αυτοδύναμο, χωρίς έγνοια για τους άλλους. Δεν διασώζεται η γνήσια κοινωνικότητα, όταν το θέλημά μας είναι η αρχή και το τέλος όποιας σχέσης. Δεν διασώζεται η ελπίδα στην ανάσταση όταν τα πάντα μετρούνται με βάση το εδώ και τώρα.

Η ιστορία του κόσμου που ζούμε είναι η ιστορία μιας ματιάς, αν θυμηθούμε τον προπρωτικό Παράδεισο. Η προσωπική μας ιστορία μπορεί κι αυτή να στηρίζεται σε ματιές. Η πνευματική μας ιστορία όμως νοηματοδοτείται αν η ματιά μας στραφεί εντός μας και παλέψουμε με την ζωή της Εκκλησίας να αλλάξουμε, αφού ξυπνήσουμε από τον ύπνο της ραθυμίας.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3c095DT>